

[Korsgaard.]

ene Led, maa man nødvendigvis tage igen paa den anden Led.

Finansministeren (H. C. Hansen): Til det ærede Medlem Hr. Korsgaard skal jeg blot gøre en Bemærkning, som jeg længe har haft Lyst til at gøre, naar man har talt om, at der blev øst Penge ud, nemlig den, at det vilde interessere mig at faa fastslaaet, paa hvilke Punkter den siddende Regering har øst Penge ud til unyttige Formaal eller paa Omraader, hvor den ikke burde have „øst“ Penge ud. Det vilde interessere mig at høre en Præcisering heraf. Jeg er klar over, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard ikke kan mene, at det først er i Dag, jeg har gjort Bemærkninger i den Retning, for jeg har sagt noget lignende ved Møder Landet over: at Problemerne ligger i høj Grad vanskeligt for os paa dette Punkt. Naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard ser inkvisitorisk paa mig og siger, at han synes, jeg skulde have trukket til den anden Side med Hensyn til Tøjskatten, kan jeg svare, som jeg sagde, dengang Tøjskatten blev ophævet, at jeg kunde i og for sig forstaa, om Rigsdagen havde bebrejdet mig som Finansminister, at jeg stillede dette Forslag, men der var mig bekendt ikke et Parti, saa vidt jeg erindrer endda ikke det ærede Medlem Hr. Korsgaards Parti, der bebrejdede mig Ophævelsen af Tøjskatten. Saa vidt jeg forstod, var man inde næsten i en Lovsang over, at denne Tøjskat endelig langt om længe blev ophævet. Saa er dette her lige haardt nok! Denne Skat har gennem Aaringer været et Led i den store Propaganda mod en uheldig Beskatning, dens Ophævelse var formuleret ind i Regeringens Tiltrædelseserklæring, og derfor var det en naturlig Ting, at denne lede Skat blev ophævet. Finansielt maa det naturligvis gøre en Finansminister ondt at se 100 Mill. Kr. vandre deres stille Vej alene, det er klart, men politisk var det en Nødvendighed. Jeg erindrer heller ikke, at selv det ærede Medlem Hr. Korsgaard stemte imod denne Foranstaltning; jeg er tilbøjelig til at tro, at han sluttede op i Begejstringens Hyldestkor omkring Tøjskattens Ophævelse.

Jeg vil gerne gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Westermann. Det ærede Medlem talte i første Omgang om det, han kaldte et virkeligt Eengangstilskud, saaledes at Tjenestemændene kunde genskabe deres Garderobe efter det tidli-

gere Stade — om det var Ordene, ved jeg ikke, men jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem vil være enig med mig om, at det var Mening. Det, det ærede Medlem nu i anden Omgang kommer til, er altsaa et Tilskud, som efter hans Opfattelse skal andrage en Snes Millioner Kroner, d. v. s. en 300 Kr. pr. Tjenestemand, maaske endda graderet efter Tjenestemandens Familieforhold, altsaa en Gradering, som skulde tage Hensyn til Familiens Størrelse og til dens Indtægtsforhold, maaske ogsaa til, om det drejer sig om samgifte eller ugifte, de Problemer, som paa anden Maade er rejst, og hvad ved jeg — det endte i hvert Fald i en Slags Eengangstillæg paa omkring 300 Kr. pr. Tjenestemand.

Det, Tjenestemændene krævede, var et Eengangstillæg paa 300 Kr. Jeg mente for mit Vedkommende, at det ikke vilde være rimeligt at give Tjenestemændene et Eengangstillæg paa 300 Kr., naar Arbejderne ikke havde faaet det. Jeg fik fuldstændig Tilslutning til denne Betragtning fra alle Sider i Regeringen. Uanset politisk Farve var man enig om det Standpunkt, som blev taget, og enig med mig, da jeg i sidste Omgang kom tilbage til Regeringen efter Forhandlingerne med Tjenestemændene og sagde: Jeg kan opnaa Enighed med Tjenestemændene, hvis vi giver tilbagevirkende Kraft fra 1. April, jeg foreslaar, at vi tager det. Det betyder en Udbetaling til Tjenestemændene af Portionerne for 6—7 Maaneder, altsaa et konstant Beløb paa omkring et Par Hundrede Kroner. Efter at der er blevet Enighed om dette fra alle Sider, vil det ærede Medlem Hr. Westermann altsaa nu yderligere tage Problemet op og faktisk hævde: Det havde været bedre, om Tjenestemændene fik et saadant Eengangstillæg, eller de bør i hvert Fald have det, saa snart vi faar Varer til Landet. Jeg maa derved sige, at efter min Opfattelse bør der sikres de Mennesker, som er daarligst stillede eller ligger paa en jævn Aflønning, ogsaa de Tjenestemænd, som falder ind herunder, en Indkøbsmulighed for et elementært Behov af de Varer, vi faar her til Landet — jeg tænker bl. a. paa Undertøj til Børnene, Strømper o. lign. —, men jeg vil for mit Vedkommende vende mig imod, at vi skulde gennemføre en Særforanstaltning af en saadan Art for Tjenestemændenes Vedkommende. Jeg synes, der er saa meget mindre Anledning til at gøre det, som den Ordning, der nu efter Besættelsen midt i en Periode er truffet med Tjenestemændene,